

ΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΘΕΣΕΙΣ

A) Λ. Δ. Κτενᾶ, Ἐπιστολή Πρός τόν Ἀρχιεπίσκοπον τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ, Εἰς Καλαμάτα Μεσσηνίας, 14/27-5-2001.

<<Αὐτός πού εἶναι ἡ κεφαλή, εἶναι ὁ Χριστός, ΔΕΝ εἶναι ὁ ἄκτιστος καί ἄναρχος Λόγος. Καί ναί μέν Χριστός καί Λόγος εἶναι ἡ ΜΙΑ καί ἡ ΑἴΤΗ ὑπόστασις τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ, ἀλλ' ὁ Χριστός ἔχει ΔΥΟ φύσεις πού δέν τίς ἔχει ὁ Λόγος. Ὁ Λόγος ἔχει μία, τήν θεϊκή, δέν ἔχει τήν δεύτερη, τοῦ ἀνθρώπου>> (σελ. 5).

<<..Ἀλλ' αὐτή πού ΔΕΝ ΕΧΕΙ ὁ Λόγος καί τήν ἔχει ὁ Χριστός, αὐτή ἀπέθανε καί αὐτή ἔγινε << πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν >> καί αὐτή εἶναι ἡ κεφαλή τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας! >> (σελ. 5).

<<ἡ σωτηρία μας δέν γίνεται, ἔτσι ἀπλᾶ, ἀπό τόν ἄναρχον καί ἄσαρκον Θεόν - Λόγον, ἀλλά ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἔχει χρονική ἀρχή. Μεγάλη θεολογία κρύβει μέσα του ὁ ὕμνος τῶν χαιρετισμῶν - Σῶσαι θέλων τόν κόσμον.. δι' ἡμᾶς ἐφάνη κατ' ἡμᾶς ἀνθρώπος· ὁμοίω γάρ τό ὅμοιον καλέσας ὡς Θεός...>> (σελ. 10).

<<Οἱ δέ Πατέρες ἐξηγοῦν γιατί ἡ σωτηρία δέν ἔγινε ἀπό τόν Θεόν - Λόγον, ἀλλά ἀπό τόν Θεάνθρωπο Χριστό...>> (σελ. 10).

<<Αὐτή λοιπόν ἡ μέλλουσα νά ἰδρυθῆ ἐν χρόνῳ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου ἦταν εἰς τήν βουλήν τοῦ Θεοῦ, χωρίς ὅμως νά προϋπάρχη πρό τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου...>> (σελ. 11).

<<εἰς τήν γλῶσσα τῶν θρησκειῶν ὁ ὅρος Ἐκκλησία εἶναι πάντοτε ἀναπόσπαστα συνδεδεμένος μέ τά μυστήρια αὐτῆς καθώς καί μέ τόν σκοπόν της, πού εἶναι ἡ πνευματική υἰεία καί ἡ σωτηρία τῶν μελῶν της. Εἶναι αὐτονόητον λοιπόν πώς ὅπου δέν ὑπάρχουν τέτοιες πνευματικές ἀνάγκες, δέν ἔχει λόγο ὑπάρξεως ἡ Ἐκκλησία. Ποῖα μέλη ὅμως τῆς Ἐκκλησίας, τῆς πρώτης καί τῆς δευτέρας <<φάσεως>> της, εἶχαν ἀνάγκη μυστηρίων καί σωτηρίας; οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι; ἢ οἱ πρωτόπλαστοι, οἱ ὁποῖοι πρό τῆς παρακοῆς ἦταν καί αὐτοί ἄλλοι ἄγγελοι>> κατὰ τόν Ἰ. Δαμασκηνόν; >> (σελ. 13).

<<Ἡ Ἐκκλησία ἰδρύθηκε τότε πού ὁ παρήκοος ἀνθρώπος δέν μπορούσε μ' ἄλλο τρόπο νά ἐπιστρέψῃ ἐκ τῆς ἐξορίας στόν παράδεισο. Πρίν τῆ σάρκωσι τοῦ Λόγου πενθοῦσε ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ τήν πτῶσιν τῶν ἀνθρώπων. Τό χαμόγελο ἀνέτειλε μέ τήν γέννησιν τῆς παρθένου>> (σελ. 20).

B) Π. Ἀλεξοπούλου, Ἐκθεσις ὀρθοδόξου πίστεως, Ἰούνιος 2001.

<<Εἰς τήν Ὁμολογίαν Πίστεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πέτρου Μογίλα, εἰς ἐρώτησιν Αἰ 96 σελίς 90, βλέπομεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι κτίσμα>> (σελ. 9).

Ὁ Ἀλεξόπουλος παρασιωπᾶ τά υπόλοιπα βασικά λόγια τοῦ Μογίλα ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι:

<<Διατί καλά καί ἡ Ἐκκλησία νά εἶναι κτίσμα, ἀπό ἀνθρώπους συστημένη, ἀλλά ἔχει κεφαλήν αὐτόν τόν Χριστόν, τόν ἀληθινόν Θεόν, τό Πνεῦμα τό ἅγιον, ὅπου

τήν διδάσκει πάντοτε... καί τά δόγματα καί τά διδάγματα της δέν εἶναι ἀνθρώπινα ἀλλά θεῖα.... ὅτι ὑπό Πνεύματος ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι...» κλπ, ὅπως ἀκριβῶς γράφει ὁ ἴδιος ὁ Π. Μογίλας.

<<Οὐδαμῶθεν παρελάβομεν περὶ Ἐκκλησίας Ἁγίας Τριάδος, περὶ Ἐκκλησίας Ἀγγέλων, περὶ Ἐκκλησίας Πρωτοπλάστων καί τά τοιαῦτα. Αὐτά εἶναι καινοφανῆ...»> (σελ. 12-13).

<<παρελάβομεν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἣτις διακρίνεται, ἱστορικῶς μόνον, εἰς τὴν πρό Νόμου Ἐκκλησίαν... Ἡ πρό Νόμου καί ἡ ἐν Νόμῳ Ἐκκλησία, ἀκόμη καί ὁ θεόπτης Μωϋσῆς... ναί μὲν ἐπίστευαν εἰς τόν ἀληθινόν Θεόν καί δι' αὐτόν καί μόνον τόν λόγον ἦσαν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, εἶχε ὅμως ἀνάγκη καί ἀνέμενε τὴν σωτηρίαν παρὰ τοῦ ἐρχομένου Χριστοῦ... Ἡ ρῆσις τοῦ Κυρίου ὅτι ΘΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ, θέτει τελείαν καί παῦλαν εἰς πᾶσαν ἀμφισβήτησιν... Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὁ Θεός Λόγος προτοῦ σαρκωθῆ δέν ἦτο Κεφαλὴ καμμιας Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ἀνήκει κάποιος εἰς αὐτήν»> (σελ. 12-13).

<<Πᾶν πνεῦμα ὃ μὴ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστιν. Καί τοῦτο ἐστὶ τὸ τοῦ Ἀντιχρίστου»>, τὸ ὁποῖο διαστρεβλώνει ὡς ἐξῆς:

<<...Δηλαδή πᾶν πνεῦμα, πᾶς ἄνθρωπος πού δέν ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὁποίαν ἴδρυσεν ὁ ἐνανθρωπίσας Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀλλά λέγει ὅτι ἀνήκει εἰς ἀοράτους Ἐκκλησίας, ἢ ἐκκλησίας δῆθεν Πρωτοπλάστων, ἢ ἐκκλησίας Ἀγγέλων ΕΚ ΤΟΥ Θ ΕΟΙ ΟΙΚ ΕΣΤΙΝ»> (σελ. 13).

Γ) Α. Δ. Κτενᾶ, Κατὰ Λεγόντων Ἄναρχον εἶναι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, 30-6-2001.

<<Σφάλλουν δογματικά ὅταν τοποθετοῦν τόν Χριστό στή θέση τοῦ ἀνάρχου Υἱοῦ καί Λόγου»> (σελ. 10).

<<Ἄν θέλουν νά κάνουν λόγο γιά Ἐκκλησία ἀγγέλων, πρωτοπλάστων καί Π. Διαθήκης, ὀφείλουν νά μὴν ταυτίζουν αὐτές μέ τὴν Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, διότι δέν εἶχαν κεφαλὴ τους τόν Χριστό οὔτε τὸ αἷμά του ὡς θεμέλιον τους »> (σελ. 15).

Δ) Π. Ἀλεξοπούλου, Ἐπιστολὴ πρὸς Ἱερομ. Κοσμᾶ Σκρέτα, 30-6-2001.

<<Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, δέν εἶναι ὁ Θεός - Λόγος, ἀλλά ὁ σταυρωθεὶς Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός»> (σελ. 2).

<<Τά περὶ ἀοράτου Ἐκκλησίας εἶναι προτεσταντικὲς πλάνες»> (σελ. 2).

<<Τά περὶ Ἐκκλησίας Πρωτοπλάστων κ.λ.π. εἶναι πλάνες»> (σελ. 2).

<<Ἡ Ἐκκλησία εἶναι κτίσμα, δημιουργηθὲν ἐν χρόνῳ...»> (σελ. 2) .

Ε) Π. Ἀλεξοπούλου, Λεπτομερής ἔκθεσις καί Παρατηρήσεις καθῶς καί Συνοπτική Περίληψις ἐργασίας 23.8.2001).

<<Θέτουν ὡς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας τὴν Ἁγίαν Τριάδα καὶ ὄχι τὸν Χριστόν, τὸν ὁποῖον ἐμμέσως παραμερίζουν... Ἐμμέσως παραμερίζουν τὸν Χριστόν ὡς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ λέγουν Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας τὴν Ἁγίαν Τριάδα>>
(Ἐξώφυλλον-Συνοπτικὴ Περίληψις).

ΣΤ) Λ. Δ. Κτενᾶ, Καιρὸς τοῦ λαλεῖν, Πάτρα 1.9.2001.

Γράφει διὰ τὸν Ἰωάν. Καρμίρη: <<Λέγει πῶς ὁ Χριστὸς προὔπηρχε αἰωνίως>> καὶ μετὰ ἀναφέρει τὰ τοῦ Ἱεροῦ Δαμασκηνοῦ: <<...ἀλλὰ ἔρχεται νὰ τὸν διορθώσῃ ὁ ἱερός Δαμασκηνός ὁ ὁποῖος λέγει: <Τινὲς φάσιν ὅτι τὸ Χριστὸς ὄνομα πρέπει καὶ μόνω καὶ ἰδίᾳ καὶ αὐτὸν νοουμένω καὶ ὑπάρχοντι, τῷ ἐκ Θεοῦ Πατρὸς γεννηθέντι Λόγω. (τοῦτο τῶν Ὀριγένους ληρημάτων). Ἡμεῖς δὲ ΟΥΧ ΟΥΤΩ δεδιδάγμεθα φρονεῖν ἢ λέγειν. Ὅτε γάρ γέγονε σὰρξ ὁ Λόγος, ΤΟΤΕ καὶ ὠνομάσθαι λέγομεν Αὐτὸν Χριστόν... ὅτε γέγονεν ἄνθρωπος, τὸ Χριστὸς ὄνομα διὰ τῆς ΣΑΡΚΟΣ προσάγεται>> (σελ. 1).

<<...ἡ ἐκκλησία οἰκοδομήθηκε ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, καὶ αὐτὸ εἶναι πού σώζει. Ἡ ἅγια Τριάδα δὲν ἔχει σάρκα. Συνεπῶς ἡ Ἐκκλησία πού σώζει εἶναι αὐτὴ πού οἰκοδομήθηκε ἀπὸ τὸν Χριστό καὶ Αὐτὸς εἶναι ἡ Κεφαλὴ αὐτῆς... **ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΙΗΣΟΥΣ**>> (σελ. 3).

<<Ὅθεν καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια ἐκ μέρους τῶν Οἰκουμενιστῶν, νὰ παρακαμφθῇ Αὐτός ὁ “ἀδυσώπητος” κριτής, μέ τὸ νὰ περάσῃ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου στὰ χέρια τῆς ἁγίας Τριάδος! Αὐτό, λοιπόν, πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ ἀπὸ τοὺς φύλακες τῆς Ὀρθοδοξίας. Πρέπει νὰ τονισθῇ πῶς ὁ Χριστὸς δὲν παραιτεῖται ἀπὸ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας!>>. (σελ. 5).

Παρόμοια μέ τὰ ἀνωτέρω εἶναι καὶ τὰ ἐξῆς:

<<Εἶναι πονηρό, ὑπουλο καὶ αἵρετικό, νὰ γίνεταί θριαμβολογία γιὰ τὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων μέ τὴν ἅγια Τριάδα, καὶ νὰ ὑποβαθμίζεται Αὐτὸς πού σταυρώθηκε, χάριν τῆς ἐνώσεως τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ>> (σελ. 6).

Ζ) Λ. Δ. Κτενᾶ, Ἐπιστολὴ <<Νέοι Ἐκκλησιολόγοι (Οἰκουμενιστές;) στὴν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.!!>>, Πάτρα Ἰανουάριος 2002.

<<Θέλουν νὰ ἀποδείξουν πῶς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ προέκτασις τῆς ἐν οὐρανῷ ἀπ’ ἀρχῆς ὑπαρχούσης Ἐκκλησίας τῶν ἀγγέλων. Καὶ ὅτι πρό τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ὑπῆρχε ἡ Ἐκκλησία, καὶ διακρινόταν στὴν πρό νόμου καὶ στὴν ἐν νόμῳ. Ἀλλὰ παρότι ὁ Πατέρας αὐτὸς τὴν κοινωνία τῶν ἀγγέλων τὴν θεωρεῖ Ἐκκλησία...>> (σελ. 7).

<<Μ’ αὐτὰ θέλουν ν’ ἀποδείξουν πῶς οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀποτελοῦμε μία Ἐκκλησία, ἀλλὰ μέ τὴν ἐννοια ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς στήν ἀπ’ ἀρχῆς τῆς Δημιουργίας ὑπάρχουσα Ἐκκλησία τῶν οὐρανῶν, πού ἦταν ἡ Ἐκκλησία τῶν ἀγγέλων, ὡς λέγουν...>> (σελ. 7).

<<“Ολοι οι άγιοι θεωρούν την αρχή της Ἐκκλησίας στον χρόνο της ἐνανθρωπίσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ ὑπάρχει καί ἡ ἀρχή της ἀνακαινιστικῆς Θείας Χάριτος. Τά ἄλλα εἶναι ἐκ τοῦ Διαβόλου!...>> (σελ. 8-9).

<<...αὐτοί ἔδωσαν τόν δικό τους <<ὄρονο>> ὑπεράνω τῶν ἁγίων αὐτῶν καί ἀντιδογματίζουσι πῶς <<ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι αἰώνιος>>. Ἄλλά κατὰ τῆς βλασφημίας αὐτῆς...>> (σελ. 13-14).

<<Ἄν μάλιστα ἐπιμένουν πῶς Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι αἰώνιος, μέ τήν ἔννοια τοῦ ἀνάρχου πού τό λέγουσι καθῶς ἀγωνίζονται νά ἀποδείξουν πῶς ἐγώ, δῆθεν, χωρίζω τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ σέ δύο πρόσωπα...>> (σελ. 15).

Η) Δ. Σκρέτα καί Ἄ. Βρακάτου, Σχέδιον Ἐγκυκλίου

<<Ἐπιπλέον δέ καταδικάζομεν καί ἀποκηρύσσομεν τήν λανθασμένην θέσιν πού ὁδηγεῖ εἰς αἵρεσιν, πῶς ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι αἰώνιος. Ἡ Ἐκκλησία τονίζει πῶς ὁ ἄσαρκος Λόγος εἶναι προαιώνιος καί ἀναρχος. Ὁ Υἱός καί Λόγος, πού ἔλαβε σάρκα καί ὀνομάστηκε Χριστός, ὡς τέλειος ἄνθρωπος ἔχει χρονικήν ἀρχήν...>> (σελ. 10).

Θ) Ἱερομ. Παντελεήμονος Τσαλάγκα, Σχέδιον Ἐγκυκλίου.

<<Ἀπαντα τά ἀνωτέρω, τά ὁμιλοῦντα περί τριῶν <<φάσεων>> ἐνώσεως Θεοῦ καί λογικῶν κτισμάτων καί ὑποδηλοῦντα προϋπαρξίν τῆς Ἐκκλησίας, καί μάλιστα πρό τῆς δημιουργίας τῆς κτίσεως, καθῶς καί ἔνωσιν τοῦ Θεοῦ μετά τῶν Ἀγγέλων καί τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία διεσπάρθη λόγῳ τῆς πτώσεως τῶν δευτέρων καί ἐπανῆλθεν εἰς τήν προτέρα κατάστασιν τῆς κατὰ τήν Πεντηκοστήν, πόρῳ ἀπέχουσι τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας καί ὁδηγοῦν εἰς πλῆθος αἵρέσεων >> (σελ. 7).

Ι) Δ. Σκρέτα καί Ἄ. Βρακάτου, Ἐπιγραμματική Κριτική, Ἀθήναι, 30.10.2001.

<<ἡ διατύπωση, θέλημα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι γραφικῶς ἀμάρτυρη>> (σελ. 2).

<<ἐξ ὧσιν γνωρίζομεν, δέν μαρτυρεῖται πούθενά τό θέλημα τῆς Ἐκκλησίας>> (σελ. 2) καί

<<Πῶς λοιπόν μπορούμε νά κάνουμε λόγο περί θελήματος τῆς Ἐκκλησίας ὅταν αὐτό ἀποτελεῖ γνώρισμα τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου πού προσοικειώνεται τή σωτηρία, κατόπιν δικῆς του ἐλευθέρως ἐπιλογῆς;>> (σελ. 3).

ΙΑ) Δ. Δ. Κτενᾶ, Σχέδιον Ἐγκυκλίου.

<<Ἀποκηρύττομεν ὡς καινοφανῆ θεωρία τὰς λεγομένας τρεῖς διαδοχικές ἐμφανίσεις (ἢ φάσεις) τῆς Ἐκκλησίας... ὅ ἀποτελοῦσε ἄρνηση καί ἀνακολουθία πρὸς τήν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν μας, ἐάν ἐδεχόμεθα τήν θεωρίαν διαδοχικῶν ἐμφανίσεων τῆς αἰσθητῆς Ἐκκλησίας τῆς χάριτος>> (σελ. 6).

<<Ἄλλ’ ἡμεῖς ἀποκηρύττομεν τά περί τῶν τριῶν φάσεων τοῦ Ἡμεροδείκτου διότι ἐκεῖ δέν γίνεται λόγος περί πνευματικῆς (ἐντός τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ εὐρισκομένης Ἐκκλησίας) ἀλλά περί τῆς αἰσθητῆς Ἐκκλησίας, ἐνωθείσης μετά τῶν αἰσθητῶν

πρωτοπλάστων...>> (σελ. 7).

<<Ἐπειτα, οἱ Προφῆτες τῆς Π. Διαθήκης ἐπροφήτευσαν καί προεκήρυτταν τήν Ἐκκλησίαν πού δέν εἶχε γνωρίσει ἀκόμα ὁ κόσμος, καί δέν εἶχε συμπεριλάβει τούς προπάτοράς των πρωτοπλάστους >> (σελ. 8).

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Π. Διαθήκης δέν ὑπῆρχε κατά τόν κ. Κτενᾶ διά τοῦτο καί συμπληρώνει:

<<Τοῦτο ἀκριβῶς ἐπανελάβε καί ἐβεβαίωσε ὁ Χριστός ὅταν εἶπε: Ἐπί ταύτη τῇ πέτρα ὁ ἰκοδομήσω μου τήν Ἐκκλησίαν, καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς>> (σελ. 8).

<<Ἐπίσης ἀποκηρύττομεν, ὡς νεωτεριστικὴν διδασκαλίαν τό ὅτι ὁ Θεός εἶχεν ἐνωθῆ πρωτίστως μετὰ τῶν ἀγγέλων, καθότι οὐδέποτε ἐχωρίσθησαν ἀπ' αὐτόν οἱ ἀγαθοὶ ἄγγελοι...>> (σελ. 10).

<<Ἐπίσης ἀποκηρύττομεν τήν διατύπωσιν ὅτι: <<Ἡ Ἐκκλησία θριαμβεύουσα καί στρατευομένη ἀποτελεῖ τό ἐνιαῖον καί ἀδιάσπαστον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ...>> (σελ. 11).

<<εἰς τήν διατύπωσιν, δέν ποιῆται ἡ ἐπιβαλλομένη διάκρισις μεταξύ ὁρατῆς καί ἀοράτου θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, ἀλλά συγχέονται οἱ δύο εἰς μίαν ἐνιαίαν >> (σελ. 11).

εἰς τήν Αἵρετικὴν Ἐγκύκλιον ἡ ὁποία ὑπεγράφη τήν 5-7-2002 : << δέν διακρίνει τίς δύο Ἐκκλησίες, οὐράνιον καί ἐπίγειον. Βλέπει αὐτές ὡς μίαν, μέ ἕναν Ἀρχιπομμένα, τόν Θεόν>> (σελ. 10).

IB) Προκαλούμενος ἀπαντῶ, Α. Κτενᾶ, 22-5-2002 (Ε.Η.)

IB1) <<Ἐχω ἀναιρέσει τήν πλάνην τῶν ἀδελφῶν Γ. Γλετζάκου καί Ἀ. Συντζιρμᾶ κατά τήν ὁποίαν ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι προαιώνιος>> (σελ. 3).

<<Ἀλλά ἡ πλάνη των ὅτι <<ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι προαιώνιος>> ἐμφανίζει ἐπί πλέον τήν σάρκωσι τοῦ Λόγου ὡς φανταστική>> (σελ. 4).

Ὁ Κτενᾶς συνεχίζει: <<Ἴσως ἀπορεῖτε μέ τήν ἐπιμονήν των, ἀλλά ἔχει τήν λογικήν ἐξ ἡγήσιν της. Πῶς δά σταθῆ ἡ θεωρία τους, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι προαιώνιος, ἂν παραδεχθῶν πῶς ἡ κεφαλὴ της, ὁ Χριστός, ὡς Θεάνθρωπος, δέν εἶναι προαιώνιος; >> (σελ. 4).

<< Μῶλα ταῦτα καί παρότι αὐτό, διά τό ὁποῖο κατηγοροῦμαι, εἶναι τό <<ὑπό τῶν ἀντιλεγόντων μεν (συκοφαντῶν μου) λεγόμενον, ὑπ' ἐμοῦ δέ ΜΗ ΣΤΕΡΓΟΪΜΕΝΟΝ >>, διά νά ἀποκαλυφθῆ ὅλη τους ἡ ὑποκρισία ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΩ ὅσους φρονοῦν ἢ λέγουν πῶς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μόνον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ, πρᾶγμα τό ὁποῖον οὔτε εἶπα οὔτε ποτέ ἀπλῶς διανοήθηκα...>>.

ΙΓ) Ἀναιρετική Ἀπάντησις, Π. Ἀλεξοποπούλου, 15-6-2002

ΙΓ2) Ἀντί τῶν δύο Ἀρχιερέων, ἀνέλαβον νά ἀπαντήσουν εἰς τάς <<Παρατηρήσεις>> μας οἱ Ἀλεξόπουλος καί Κτενᾶς. Μία ἀπό τάς αἱρέσεις πού ἀναφέραμε ἦτο ὅτι μέ τό ἀναγραφέν εἰς τήν Ἐγκύκλιόν των: <<ὡς λέγουν ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος, ἀλλά

ἔρχεται νά τούς διαψεύση ὁ Ἱερός Δαμασκηνός>> ἀμφισβητοῦσαν τήν προαιωνιότητα τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ (σελ. 14).

Ὁ Ἀλεξόπουλος γράφει, ὡς ἀπάντησιν: <<ὀμιλοῦν περὶ λανθασμένων θέσεων, περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἀδ. Κτεναῶς, εἶπεν τάχα ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος...>> Τί μᾶς λέγει λοιπόν ὁ Ἀλεξόπουλος, μέ τό <<εἶπεν τάχα>>;

<<Ἐπίσης τά περὶ <<Ἐκκλησίας πρωτοπλάστων>>, εἶναι πράγματι καινοφανῆ...Διατί νά δεχθῶμεν <<Ἐκκλησίαν πρωτοπλάστων>> δηλαδή δύο ἀτόμων... Δι' ὅλων αὐτῶν ἀποδεικνύεται ὅτι παρελάβομεν Ἐκκλησίαν τήν Πρό Νόμου καί ἐν Νόμῳ καί ὄχι Ἐκκλησίαν τῶν δύο μόνον Πρωτοπλάστων>> (σελ. 16).

<<Ὡς πρός τήν <<ἀόρατον>> Ἐκκλησίαν, ἀπορρίπτω πᾶσαν αἰτίασιν ἢ κατηγορίαν, διότι αὕτη ἀποτελεῖ Προτεσταντικὴν κακοδοξίαν...>> (σελ. 16).

ΙΑ) ΕΠΙΣΤΟΛΗ Λ. Κτεναῶ <<Καταδικάζεται...>> Ἰούνιος 2002

<<.Δηλαδή κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Αὐτός, ὁ Χριστός πού σταυρώθηκε καί κατόπιν ἀναστήθηκε πρῶτος ἐκ τῶν νεκρῶν... Ἐπίσης ὁ Ἀπόστολος μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός καί ὄχι ἄλλος. <<Ὁμοούσιος γάρ ἡ κεφαλή τῷ σώματι· οὕτω καί Αὐτός ἡμῖν ὡς ἄνθρωπος ὁμοούσιος>> θεολογεῖ ὁ Θεοδώρητος>> (σελ. 1).

<<ὁ Καλβίνος (αἵρετικός τοῦ 16ου αἰῶνος) συνέχευε τήν ἐπίγειον ὁρατὴν Ἐκκλησίαν μέ τήν ἐπουράνιον, δηλαδή τήν ἀόρατον, καί τίς θεωροῦσε ὡς μία ἐνιαία Ἐκκλησία...>> (σελ. 3).

ΙΒ) Ἐπιστολή, Γέρ. Ἀρτεμίου, Μον. Ἰωακείμ, Ἱερομ. Ἰγνατίου καί Ἱερομ. Παντελεήμονος 30-10-2002

<<Ἐνεκεν τίνος ἐθριαμβεύσαν, ἅμα τῇ κτίσει των οἱ ἄγγελοι, ὥστε νά εἶναι <ἀπ' ἀρχῆς> τῆς κτίσεώς των ἐν τῇ θριαμβευούσῃ Ἐκκλησίᾳ;>> (σελ. 9).

ΙΕ4) Καί συνεχίζουν εἰς τό ἴδιο θέμα νά ἐρωτοῦν: <<Τά μέλη τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας εἶναι ἀτρεπτα καί ἀκίνητα πρός τό κακόν. Πῶς λοιπόν ἐξέπεσεν ὁ Ἐωσφόρος καί οἱ συνακολουθήσαντες αὐτῷ ἄγγελοι, γενόμενοι δαίμονες, ἄν, ὡς ἰσχυρίζεται, ἦσαν μέλη τῆς θριαμβευούσης; Δέν ἐξασφαλίζεται ἡ σωτηρία ἐν τῇ θριαμβευούσῃ Ἐκκλησίᾳ;>> (σελ. 9).

ΙΕ5) Οὔτε οἱ Πρωτόπλαστοι ἦσαν ποτέ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, κατ' αὐτούς, διότι ὅπως λέγουν, εἰς τόν Παράδεισον δέν ἠγωνίζοντο ἐναντίον κανενός. Συγκεκριμένα γράφουν: <<ἐναντίον τίνος ἐστρατεύοντο ἐν τῷ Παραδείσῳ οἱ πρωτόπλαστοι, ὥστε νά πιστεύσωμεν ὅτι εὐθύς ἀμέσως ἀπετέλεσαν τήν ἀρχήν τῆς στρατευομένης;>> (σελ. 10).

ΙΕ6) Δέν δέχονται ὑπαρξίν Ἐκκλησίας (Στρατευομένης καί Θριαμβευούσης) πρό τῆς σαρκώσεως: <<Καταρρίπτεται οὕτως παταγωδῶς ἡ θεωρία ὅτι καί πρό Χριστοῦ ὑπῆρχεν ἡ Ἐκκλησία ὡς θριαμβεύουσα καί στρατευομένη, ἐνωμένη εἰς ἓν σῶμα, διότι ὡς οἱ ἅγιοι διδάσκουν, ἡ ἐνανθρωπήσις καί ἡ σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου συνιστᾷ τήν Ἐκκλησίαν καί ἐνώνει τόν οὐρανόν μέ τήν γῆν>> (σελ. 13).

ΙΣΤ) ΔΗΛΩΣΙΣ Δ. Σκρέτα καί Ἄ. Βρακάτου 9-11-2002

<<Ἀναμασᾶτε συνεχῶς περί τῶν λαθῶν τῶν κ.κ. Κτενᾶ καί Ἀλεξοπούλου. Οἱ κ.κ. Κτενᾶς καί Ἀλεξόπουλος μέ τό νά δέχονται τήν Ἐγκύκλιον δέν ἔχουν πρόβλημα, ἄν κατά τό παρελθόν διατύπωσαν ἐσφαλμένες ἀπόψεις περί τῶν περιόδων φάσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οἱ ἴδιοι εἶχαν τήν ἀνδρεία νά δώσουν διευκρινίσεις καί τό θέμα θεωρεῖται λήξαν.>>

ΙΖ) Ἐπιστολή, Λ. Κτενᾶ, Πάτρα, 10-11-2002 (Ε.Η.)

<<Τά λάθος... λάθος, πού ἀναφωνεῖτε, οἱ ἀναγνώστες σας καταλαβαίνουν πῶς ἀπευθύνονται σέ μᾶς, ἐνῶ κατ' ἀλήθεια σεῖς ἀπαντᾶτε στούς ἁγίους, διότι οἱ ἅγιοι καί ὄχι ἐμεῖς λέγουν τό ἔρημος ἀπό χάρη καί τό δέν εἶχε δακτυλίδι ἡ Π. Διαθήκη!>> (σελ. 1).

ΙΖ2) Ὁ Λ. Κτενᾶς, συνεχίζει νά μὴν δέχεται ὅτι τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εἶναι Προαιώνιον καί γράφει:

<<Σεῖς, ἴσως κάνετε τόν ἐξῆς συλλογισμό: Ἀφοῦ Ἰῶς Θεοῦ καί Χριστός εἶναι τό ἴδιο πρόσωπο, τό δέ πρόσωπο <<Ἰῶς>> εἶναι προαιώνιο, προαιώνιος εἶναι, καί πρέπει νά λέγεται, καί ὁ Χριστός. Ὁχι, Σεβασμιώτατε, αὐτοῖ οἱ συλλογισμοί ἐπιτρέπονται μόνον στούς αἵρετικούς. Ὁ συλλογισμός αὐτός μοιάζει μέ τό νά μᾶς πῆτε: Ἀφοῦ σήμερα εἶμαι ἐπίσκοπος, ἐπίσκοπο πρέπει νά μέ θεωρεῖτε ἀπό τήν ὥρα πού γεννήθηκα. Τό ἴδιο πρόσωπο εἶμαι, πρό καί μετά τή χειροτονία. Ποιός ὅμως θά δεχόνταν τέτοιον ἰσχυρισμόν σας;...διότι τό <<δόγμα>> σας ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος, δέν εἶναι ἀπλᾶ ἀφελής καί ἀνώδυνη διατύπωση. Εἶναι ἡ ρίζα τῆς Οἰκουμενιστικῆς θεωρίας πάνω στήν ὁποία στηρίζεσθε ἡ αἵρεση...>> (σελ. 1).

ΙΗ) Ἐπιστολή, Λ. Κτενᾶ, Πάτρα, 15-11-2002 (Ε.Η.)

Εἰς τήν ἐπιστολήν αὐτήν ὁ Κτενᾶς οὐδέν τό ἀξιόλογον παρουσιάζει. Τό μόνον περιεργον καί ἀντιφατικόν εἶναι ἡ εὐκολία μέ τήν ὁποῖαν συκοφαντεῖ τούς ἄλλους καί αὐτός ὁ ἴδιος παρουσιάζει διά μίαν ἀκόμη φοράν παραπομπάς ἐκ τοῦ Θεοδώρητου Κύρρου, τόν ὁποῖον πολλάκις ἀποκαλεῖ Ἅγιον.

ΙΘ) Ἐπιστολή-Ἀπάντησις, Λ. Κτενᾶ, Πάτρα, 17-11-2002 (Ε.Η.)

Καί εἰς τήν ἐπιστολήν αὐτήν ἐπαναλαμβάνει τά ἴδια αἵρετικά καί ἐπιμένει εἰς τήν αὐτήν τακτικήν.

Γράφει εἰς τήν ἐν λόγω ἐπιστολήν :

<<Ἡ ταπεινότης μου ἐξήγησα πῶς ὁ Ἀπόστολος δέν λέγει ὅτι Κεφαλή εἶναι ὁ Ἰῶς, ἀλλά ὁ Χριστός...>> (σελ. 1).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: <<Θέλουν λοιπόν... νά λέγω πῶς ὁ Ἰῶς λέγεται προαιώνιος Χριστός...>> (σελ. 1).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: <<Ὅσοι λοιπόν ἀποκαλοῦν τόν Ἰῶν τοῦ Θεοῦ Χριστόν

προαιώνιον προτου σαρκωδῆ πέφτουν σέ αἴρεση...>> (σελ. 1).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: << Οἱ ἀφελεῖς κατηγοροί μου δέν ἔχουν ἀντιληφθῆ πώς μέ τό νά λέγουν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ προαιωνίως Χριστόν, καταργοῦν τήν δευτέραν γέννησιν Αὐτοῦ...>> (σελ. 1).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: << Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί Λόγος καί Κύριος λέγεται καί μετά τήν σάρκωση οὐδαμῶς ἡμῶς λέγεται Χριστός κατά τήν περίοδον πού ἦταν ἄσαρκος καί ἀόρατος. Μόνον προφητικῶς λέγεται κάποτε Χριστός ἐπειδὴ θά σαρκωνώταν σύμφωνα μέ τήν προαιώνιον βουλήν τοῦ Θεοῦ...>> (σελ. 2).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: << Ὁ Ἀπόστολος ὁμιλεῖ διά Χριστόν, πού ἔχει σάρκα καί αἷμα, συνεπῶς εἶναι αἴρεση νά λέμε πώς ὁμιλεῖ γιά τόν προαιώνιον Θεόν, ὁ ὁποῖος δέν εἶχε σάρκα καί αἷμα!...>> (σελ. 2).

Καί τέλος κλείνει τήν ἐπιστολήν του μέ τήν κατωτέρω πρότασιν:

<<Εἶναι δέ ἀξιοπρόσεκτο ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου γίνεται ἀπό τήν Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, τόν Χριστόν, γιατί ὁ Χριστός ἤμποροῦσε νά θυσιάσθῃ, νά σταυρωθῆ καί νά ἀναστηθῆ. Γι' αὐτό ὁ Ἄναρχος Λόγος πῆρε ἀρχή, γεννηθεῖς ἐκ τῆς Παρθένου καί σάρκα λαβών, ὥστε νά ἔχη τί νά θυσιάσῃ ὑπέρ τοῦ κόσμου, ἀφοῦ ὡς ἄσαρκος Λόγος δέν ἦταν δυνατόν νά θυσιάσθῃ. Ἐπ' αὐτοῦ ὁ Μ. Ἀθανάσιος λέγει: <Χρεία γέγονεν, ἔχει τι τόν Θεόν ὃ προσενέγκῃ ὑπέρ ἡμῶν, εἴτε ἐν θανάτῳ εἴτε ἐν ζωῇ. Ὡστε τοῦτο μᾶλλον σώζει ὁ Λόγος, ὅτι ἀνθρωπος γέγονεν> (ΕΠΕ 12ος, 212)...>> (σελ. 2).

Κ) Ἐπιστολή, Ἱερομ. Χρυσόστομου Κατουνακιώτου, 1-1-2003

<<Ὅταν ὁ Ἱ. Χρυσόστομος λέγει <οἶδα Χριστόν πρό τῶν αἰώνων ὄντα> ἀσφαλῶς ἀναφέρεται καί ἐννοεῖ τόν προαιώνιον Λόγον τοῦ Θεοῦ. Καί ὅταν λέγει: <οἶδα Χριστόν ἐκ Μαρίας γεννηθέντα> ἐννοεῖ τόν σεσαρκωμένον Λόγον, τόν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι προαιώνιος ὡς ἀνθρωπος. Ἀκριβῶς αὐτή τήν διάκρισιν κάνει ὁ Ἅγιος καί ἀναφέρεται, διά τόν ἕνα, ὡς εἰς δύο Χριστούς>> σελ. 8).

ΚΑ) Ἐπιστολή, Λ. Κτενᾶ, Πάτρα 20-1-2003 (Ε.Η.).

<<γιατί καταγγέλω πώς ἀπό τό 1978 πέρασε ὑπουλα καί ἀθόρυβα στήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ὁ Οἰκουμενισμός, πράγμα πού ὁ πιό ὀρθόδοξος ἀπό μένα διάβολος δέν τό ἔχει μαρτυρήσει. Τό κρατάει μυστικό, γιά νά μήν ἐπαναστατήσουν οἱ ὀρθόδοξοι>> (σελ. 2).

<<ἐναντιώθηκα καί ἐγώ (ὅπως καί ἄλλοι λαϊκοί <<παντελονάδες>>) στήν ἀξίωση νά λάβῃ μέρος στήν σύνταξη τῆς Ἐγκυκλίου ἕνας συνοδικός Ἐπίσκοπος... ἐναντιώθηκα δυναμικά στήν πρωτάκουστη ἐξωφρενική ἀπαίτησή του, νά καθίσει αὐτός, μέ τούς ἄλλους Ἀρχιερεῖς μας, στήν θέση τοῦ δικαστῆ, παρότι ὑπόδικος, καί ὅσοι ἀναιρέσαμε τίς αἰρέσεις του νά κριθοῦμε καί κατακριθοῦμε ὑπ' αὐτοῦ ὡς δῆθεν αἰρετικοί...>> (σελ. 2-3).

Κλπ...